

Arrest

nr. 204 604 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 november 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben.

Op 29 december 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 12 mei 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot goedkeuring van de visumaanvraag.

Op 20 november 2017 nam de gemachtigde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.

Voornaam: H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1985

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer In het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 3960 BREE

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van zijn echtgenote zijnde mevrouw A.M. (RR [...]).

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 1.08.2017. Sedert 4.05.2017 zijn betrokkenen uit de echt gescheiden (HvB Nador, ReA Nador, centrum vd rechter te Zaio Marokko), overgeschreven op 4.05.2017.

Overeenkomstig art. 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 10.07.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor;

Contract inburgering dd. 19.09.2016 + reservatieformulier Nederlands bij agentschap integratie en inburgering: het kennen van de regiotaal en het volgen van de cursus maatschappelijke integratie een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

Verklaring van lidmaatschap bij de Voorzorg: het aangesloten zijn bij een ziekenfonds kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.

Attest huisartsen wachtpost Noord-Limburg waar de huisarts stelt dat betrokkene 2 maanden in zijn auto slaapt wat medisch niet zo natuurlijk is + verklaring op eer door collega's van betrokkene waar gesteld wordt dat hij te voet naar het werk gaat zonder enig ander vervoersmiddel: Deze attesten bewijzen niet dat betrokkene reeds geïntegreerd is in ons land. Deze attesten bewijzen enkel dat betrokkene in zijn auto slaapt wat nu niet bepaald een bewijs van integratie is. In het andere attest wordt enkel maar vermeld dat betrokkene te voet naar het werk gaat ook deze verklaring bewijst niet dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk.

Contracten uitzendarbeid voor de periode oktober 2016 -juni 2017 + loonfiches voor de periode 31.10.2016 – 2 juni 2017: Deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilleg is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (eerste AI sinds 1.09.2016) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Sedert 4.05.2017 zijn betrokkenen uit de echt gescheiden (HvB Nador, ReA Nador, centrum vd rechter te Zaio Marokko). We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene een brief voor van de huisartsen wachtpost Noord- Limburg waar de arts stelt dat betrokkene al twee maanden in de auto slaapt. Echter het slapen in een auto vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42 quater, §4 zijn in deze niet van toepassing. Betrokkenen zijn dd. 31.07.2015 gehuwd te Nador, en op 4.05.2017 uit de echt gescheiden. Het huwelijk heeft geen 3 jaar geduurd waarvan 1 jaar in het Rijk. Van (gemeenschappelijke) kinderen is nergens sprake, noch een schrijnende situatie.

Er werd op 10.07.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F-kaart en voor zover er geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel een schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten, van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van artikel 42septies, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het recht op verdediging, de tegensprekelijkheid en de wapengelijkheid.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht in 2016, dit op grond van zijn huwelijk.

Het spreekt voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 40 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken.

Aan verzoeker werd er op geen enkel ogenblik de mogelijkheid gegeven om zijn persoonlijke situatie kenbaar te maken. De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskennis van de hoorplicht.

De bestreden beslissing stelt dat er geen spraken meer is van een gezinscel tussen betrokkenen.

Betrokkenen waren reeds enige tijd samen vooraleer zij in het huwelijk traden op 31.07.2015, daar de relatie niet meer goed zat besloten betrokkenen om te scheiden.

Verzoeker is ook steeds werkzaam geweest in België, waardoor hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van verzoeker toelaat dat hij in Marokko kan worden tewerkgesteld. Het is algemeen geweten dat de

werkloosheidsgraad in Marokko zeer hoog is en dat de economische mogelijkheden enorm beperkt zijn. De mogelijkheden in Marokko zijn voor verzoeker zeer beperkt in vergelijking met België.

Client verblijft reeds enige tijd op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM. Deze integratie van cliënt heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verzoeker voert in wezen aan dat hij voorafgaand aan de beslissing die een einde stelt aan zijn verblijf gehoord had moeten worden zodat hij elementen kon bijbrengen met dewelke de gemachtigde rekening had moeten houden. Hij wijst erop dat het in Marokko veel moeilijker zal zijn voor hem om werk te vinden en wijst erop dat het centrum van zijn belangen in België is gevestigd. Hij meent ook op verschillende vlakken geïntegreerd te zijn.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, [...].

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu is de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker sinds 1 augustus 2017 niet meer met zijn echtgenote in functie van wie hij zijn verblijfsrecht had bekomen samenwoont. De gemachtigde stelt verder vast dat zij sedert 4 mei 2017 uit de echt zijn gescheiden. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en bevestigt deze zelfs. Hij laat de hoofdmotieven van de bestreden beslissing dan ook onverlet.

De gemachtigde heeft vervolgens het onderzoek zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verricht, volgens hetwelk de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening houdt met de gezinssituatie van de betrokkene (het zgn. socio-economisch onderzoek: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*).

De Raad kan ook wat dit betreft slechts vaststellen dat de gemachtigde, op grond van de gegevens waarover hij beschikte, het nodige onderzoek heeft gevoerd. Hij heeft hierbij gewezen op de relatief korte duur van het verblijf en het gegeven dat de relatie met zijn echtgenote is beëindigd en zij reeds uit de echt zijn gescheiden. Wat de economische situatie betreft stelt de gemachtigde vast dat verzoeker tewerkgesteld is maar meent hij dat verzoeker gezien zijn goede gezondheidstoestand en leeftijd ook werk kan vinden in Marokko. Het gegeven dat verzoeker reeds twee maanden in zijn auto slaapt, wijst niet op een goede integratie en staat een terugkeer volgens de gemachtigde niet in de weg. Hij meent dat gezien de korte duur van het verblijf er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nog voldoende banden met zijn herkomstland heeft om terug te keren. Verzoeker komt terug op het feit dat

hij steeds werkzaam is geweest in België, waardoor hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker heeft inderdaad contracten in verband met uitzendarbeid en loonfiches voorgelegd maar de gemachtigde heeft deze ook in overweging genomen en heeft gesteld dat het hebben van een inkomen geen bewijs is van “een uitermate van integratie” en dat zijn leeftijd en gezondheidstoestand hem toelaten dat hij in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk en acht de stelling van verzoeker dat het “algemeen geweten” is dat de werkloosheidsgraad in Marokko zeer hoog is en de economische mogelijkheden enorm beperkt zijn, niet aangetoond. Tot slot stelt verzoeker nog dat hij al enige tijd op het grondgebied is, dat het centrum van belangen hier is gevestigd, zoals omschreven door artikel 8 van het EVRM en zijn integratie zich “op allerlei vlakken” heeft afgespeeld. Ook met de duur van het verblijf op het grondgebied heeft de gemachtigde echter op redelijke wijze rekening gehouden door erop te wijzen dat die duur in België relatief kort is en het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat hij nog voldoende banden heeft met zijn land van oorsprong. De gemachtigde kon dan ook op redelijke wijze concluderen dat gelet op al deze elementen er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene duurzaam in België verankerd is en het verblijfsrecht beëindigd kan worden.

Verzoeker betwist al deze vaststellingen niet maar stelt dat indien hij was gehoord geweest hij de gemachtigde op de hoogte had kunnen stellen van een aantal relevante elementen. Hij wijst hierbij zowel op de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur als op de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake hoorrecht.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C- 141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht dat kadert binnen de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken. Dit moet gerespecteerd worden door de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen, die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34, 40 HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45 en HvJ 11 december 2014, C-249/13).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn verblijf had verkregen als familielid van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van haar recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU.

Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische echtgenote, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21). Bijgevolg kan, conform artikel 51, lid 1 van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, lida, pt. 79-81). Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, moet vastgesteld worden dat volgens de rechtsleer van I. Opdebeek die hij zelf vermeldt in voetnoot dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag of op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Enkel in dat geval moet hem de gelegenheid worden geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Thans ligt evenwel een beëindiging van verblijf voor die niet gestoeld is op een tekortkoming die hem wordt aangerekend zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad neemt echter wel aan dat in het licht van artikel 42^{quater}, § 1 voor wat betreft het socio-economisch onderzoek en in het licht van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet wat betreft de uitzonderingsgevallen ook in functie van de beëindiging van een verblijf met een statische Belg de gemachtigde verzoeker moet uitnodigen zijn standpunt kenbaar te maken. Echter blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde verzoeker in een brief van 10 juli 2017 voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing verzocht heeft in het licht van een beëindiging alle nuttig geachte elementen mee te delen. Volgens de gegevens uit het administratief dossier heeft verzoeker op 28 augustus 2017 en nogmaals op 22 september 2017 diverse documenten voorgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met deze stukken rekening heeft gehouden en gemotiveerd heeft waarom deze stukken niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden. De gemachtigde heeft met andere woorden het socio-economisch onderzoek en het onderzoek naar de uitzonderingsgronden verricht op grond van de informatie waarover hij beschikte en die hem door verzoeker werden overgemaakt. Verzoeker kan dan ook niet op dienstige wijze aanvoeren dat hij niet werd gehoord of dat de gemachtigde met enig nuttig aan hem voorgelegd element geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur of als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, of van het principe van de rechten van verdediging blijkt niet.

Verzoeker legt niet concreet uit op welke manier de bestreden beslissing de artikelen 149, 159 en 191 van de Grondwet schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is. Tegelijk kan verzoeker niet op dienstige wijze de schending aanvoeren van artikel 42^{septies}, lid 2 van de Vreemdelingenwet nu deze bepaling werd opgeheven bij wet van 24 februari 2017 (B.S. 19 april 2017) met ingang van 29 april 2017. Op het ogenblik van de bestreden beslissing bestond het artikel 42^{septies} van de Vreemdelingenwet niet langer. Ook dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verzoeker wijst erop dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, de gemachtigde een afweging moet maken van alle belangen die in het geding zijn en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene. Hij meent dat nu hij niet de mogelijkheid heeft gekregen om op concrete en efficiënte manier, de elementen te doen gelden die kunnen leiden tot het behoud van het verblijfsrecht, de gemachtigde artikel 8 van het EVRM, in samenlezing met artikel 13 van het EVRM, het principe van de wapengelijkheid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14, § 1 van het Verdrag inzake de burgerlijke en politieke rechten heeft miskend.

Artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag bepaalt als volgt:

“1. Allen zijn gelijk voor de rechter en de rechterlijke instanties. Bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, of het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen in een rechtsgeding, heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie. De terechtzitting kan geheel of ten dele met gesloten deuren plaatsvinden, hetzij in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, hetzij wanneer het belang van het privé leven van de partijen bij het proces dit vereist, hetzij voorzover de rechter dit strikt noodzakelijk acht op grond van de overweging, dat een openbare behandeling het belang van de rechtspraak zou schaden; evenwel zal elk vonnis dat wordt gewezen in een strafrechtelijk

of burgerrechtelijk geding openbaar zijn, tenzij het belang van jeugdige personen zich daartegen verzet of het proces echtelijke twisten of de voogdij over kinderen betreft.”

De Raad ziet niet in hoe het betoog van verzoeker over de vereiste belangenafweging kan gekoppeld worden aan het bepaalde in artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag. Deze bepaling heeft betrekking op het recht op een eerlijk proces in een strafrechtelijk of burgerrechtelijk geding dat niet aan de orde is. Verzoeker zijn betoog heeft ook geen uitstaans met het recht op een effectief rechtsmiddel zoals beschermd door artikel 13 van het EVRM of het principe van de wapengelijkheid. Evenmin is het betoog een toelichting hoe de bestreden beslissing het recht op een gelijke behandeling of het recht niet gediscrimineerd te worden, zoals gegarandeerd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, schendt. Waar verzoeker wel dienstig verwijst naar artikel 8 van het EVRM en aanstipt dat een afweging moet gemaakt worden bij de beëindiging van een verblijfsrecht van alle belangen die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van betrokkene en de gemachtigde moet nagaan of verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden die verband houden met zijn privéleven, kan hij gevolgd worden. Echter, deze vereiste zit reeds vervat in de verplichting die de gemachtigde heeft om op grond van artikel 42^{quater}, § 1, alinea 4 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong. Op grond van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet moet hij ook rekening houden met de uitzonderingssituaties die rechtvaardigen dat iemand op grond van strikt persoonlijke gronden zijn verblijfsrecht behoudt. Zoals *supra* toegelicht is dit *in casu* wel degelijk op correcte wijze gebeurd en heeft de gemachtigde dienaangaande ook uitgebreid over de persoonlijke belangen gemotiveerd in het licht van de stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES